

RAAD VOOR VREEMDEUNGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.899 van 27 februari 2009
in de zaak RvV 34.177 II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 Antwerpen

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 29 oktober 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij op 29 oktober 2008 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009 om 9.30 uur.

Gelet op de terechtzitting van 28 januari 2009 waarbij een nieuwe terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten

dat van dezelfde dag dateert, ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) artikel 7, 1, 2° wet 15.12.1980
betrokkene verblijft langer in het land dan de in artikel 6 toegelaten termijn (langer dan 3 maanden op
6).
Aankomstverklaring is verstreken sinds 07 mei 2008. (...)"

2. Rechtspleging

De verwerende partij vraagt in haar nota met opmerkingen "de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij".

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten ten laste van verzoekende partij kan leggen. Het verzoek van de verwerende partij daartoe wordt verworpen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet op basis van concrete gegevens aantoont dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Uit hetgeen hierna volgt, blijkt dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie aangaande de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, § 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 17 mei 1995). Zij stelt dat door voornoemd artikel het ministerieel besluit van 17 mei 1995 geregeld wordt wie de bevelen om het grondgebied te verlaten volgens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan geven en aldus dient te ondertekenen, met name "ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan weddeschaal CA2 is verbonden" en dat de bestreden beslissing werd genomen door N. B. en dat deze persoon "geen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (is) die op zijn minst de graad van bestuursassistent heeft waaraan weddeschaal CA2 is verbonden".

4.2. De verwerende partij laat in haar nota het volgende gelden:

"2.2 Repliek op verzoeksters middelen.

• Betreffende een eerste middel van verzoekster:

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van het artikel 1 §2 van het ministerieel Besluit van 17.5.1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing werd aangenomen door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid, en de kennisgeving is gebeurd door de gemachtigde van de burgemeester.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op de in het middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekster niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, haar heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop zij haar schorsings- en annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekster er in haar eerste middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend.

Het eerste middel van verzoekster is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.

• Betreffende een tweede middel van verzoekster:

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van art. 40 bis Vreemdelingenwet, artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van artikel 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

De kritiek van verzoekster houdt geen steek, nu door haar nooit een vestigingsaanvraag werd ingediend.

Het middel mist dan ook feitelijke en juridische grondslag in zoverre het is gebaseerd op ene vermeende schending van artikel 40 bis Vreemdelingenwet of artikel 52 van het K.B. van 8.10.1981.

Verzoekster kwam het Rijk binnen via een visum type D en diende vervolgens een aankomstverklaring in.

De geldigheid van de aankomstverklaring verstreek op 7.5.2008, terwijl verzoekster echtgenoot overleed op 16.4.2008.

Er werd derhalve geen aanvraag tot vestiging ingediend binnen de geldigheidstermijn van de aankomstverklaring.

Verzoekster bevindt zich aldus minstens sedert 7.5.2008 op illegale basis in het Rijk.

De kritiek van verzoekster aangaande de vermeende miskennis van de procedure in het kader van een vestigingsaanvraag doet aldus niet terzake, vermits door verzoekster geen aanvraag tot vestiging werd ingediend.

Zulks kan uiteraard aan de verwerende partij niet worden aangerekend.

Verder laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen ;

"Betrokkene verblijft langer in het land dan de in artikel 6 toegelaten termijn (langer dan drie maanden op 6). Aankomstverklaring is verstreken sinds 7 mei 2008."

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als onontvankelijk en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

De bestreden beslissing werd volledig terecht genomen conform artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Verzoeksters beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Betreffende de kritiek tenslotte aangaande datum in de kennisgeving, laat de verwerende partij gelden dat dit louter een materiële vergissing betreft, die geen afbreuk kan doen aan de inhoud van bestreden beslissing.

Dienaangaande verwijst verzoekster naar hetgeen hierboven werd vermeld in de repliek op het eerste middel.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf diende te worden verworpen.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting of vertrouwensbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert

Het tweede middel van verzoekster is niet ernstig."

3. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Artikel 1, § 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 luidt als volgt:

"§ 2. Voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° tot 11°, van (de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), zijn de gemachtigden van de Minister, de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan weddeschaal CA2 is verbonden."

Uit de samenlezing van beide artikelen blijkt dat bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moeten worden genomen door de minister of zijn gemachtigde en dat gemachtigden van de minister ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan weddeschaal CA2 is verbonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat zij ondertekend is door N. B., administratief bediende.

Uit het administratief dossier blijkt dat N. B. een gemeentelijk ambtenaar bij de stad Antwerpen is en derhalve geen ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat "de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid, en de kennisgeving is gebeurd door de gemachtigde van de burgemeester" en dat "van overdreven formalisme (zou) getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op de in het middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekster niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, haar heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop zij haar schorsings- en annulatieverzoekschrift neerlegde".

De Raad merkt op dat verwerende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing werd

genomen door de gemachtigde van de minister en dat enkel de kennisgeving is gebeurd door de gemachtigde van de burgemeester.

Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing van 29 oktober 2008 is gebeurd op instructie van de gemachtigde van de minister. Uit het administratief blijkt immers het volgende.

Op basis van een instructie van 11 juni 2008 werd een eerste bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat aan verzoekende partij op 8 mei 2008 ter kennis was gebracht, ingetrokken. Een tweede bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat op 25 juni 2008 aan verzoekende partij ter kennis was gebracht, werd op zijn beurt ingetrokken. Deze intrekking wordt op 25 juli 2008 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter kennis gebracht.

In het administratief bevindt zich een brief van 23 juli 2008 van de gemachtigde van de minister aan de burgemeester van de Stad Antwerpen waarin het volgende wordt gevraagd: "*Gelieve de bijlage 13 van 11.06.2008 in te trekken en de bijgevoegde nieuwe bijlage 13 te betekenen*".

Met betrekking tot de gevraagde intrekking van "*de bijlage 13 van 11.06.2008*" merkt de Raad op dat geen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 11 juni 2008 bestaat, maar slechts een bijlage 13 van 8 mei 2008 en een bijlage 13 van 25 juni 2008. Daar waar de samenlezing van deze brief met de brief gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juli 2008 en het arrest nr. 16.443 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 september 2008 echter nog toelaat af te leiden dat de instructie tot intrekking van "*de bijlage 13 van 11.06.2008*" betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 25 juni 2008, kan uit de brief van 23 juli 2008 daarentegen niet worden afgeleid dat het de bestreden beslissing van 29 oktober 2008 is die werd genomen in navolging van de instructie in deze brief: "*(g)elieve (...) de bijgevoegde bijlage 13 te betekenen*". Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat deze brief van 23 juli 2008 was vergezeld van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), zodat het voor de Raad niet mogelijk is vast te stellen dat het bevel om het grondgebied (bijlage 13) van 29 oktober 2008 daadwerkelijk wordt genomen op instructie van de gemachtigde van de minister. Ook elders bevat het administratief dossier geen elementen die de Raad toelaten af te leiden dat de bestreden beslissing van 29 oktober 2008 werd genomen op instructie van de gemachtigde van de minister.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de minister. Op basis van de elementen van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitgaat van N. B. en dat deze als gemeentelijk ambtenaar niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 1, § 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 die stelt dat voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° tot 11° van de Vreemdelingenwet de gemachtigden van de minister ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn. De bestreden beslissing is een beslissing genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, maar is niet genomen door een gemachtigde van de minister in de zin van artikel 1, § 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zodat een schending van artikel 1, § 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 voorligt.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2008.

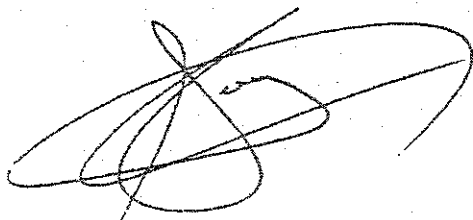
Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en negen door:

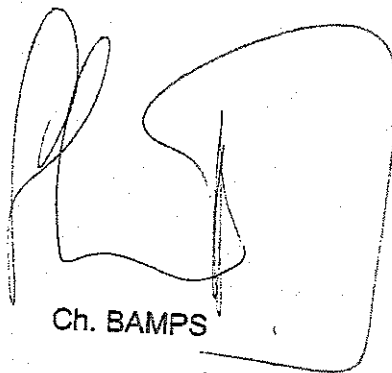
mevr. Ch. BAMPS,   kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

M. DENYS

De voorzitter,

Ch. BAMPS